DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA FINANSÓW

WARSZAWA, 9 grudnia 1960 — Nr 13 — Poz. 27—31

TREŚĆ:

27

OKÓLNIKI KS Nr 11/60
z dnia 21 października 1960 r.
w sprawie weryfikacji zysków i strat przedsiębiorstw państwowych.

W związku z postanowieniami uchwały Nr 187 Rady Ministrów z dnia 12 maja 1959 r. w sprawie rewizji finansowo-księgowej państwowych jednostek organizacyjnych (Monitor Polski Nr 58 poz. 278) oraz zarządzenia Ministra Finansów z dnia 5 stycznia 1960 r. w sprawie badania i zatwierdzania sprawozdań finansowych przedsiębiorstw państwowych i udziału przedstawicieli organów finansowych i banków w tych czynnościach (Monitor Polski Nr 3 poz. 13) Ministerstwo Finansów podaje następujące wyjaśnienia dotyczące stosowania przepisów zarządzenia Ministra Finansów z dnia 9 marca 1959 r. w sprawie weryfikacji zysków i strat przedsiębiorstw państwowych (Monitor Polski Nr 29 poz. 136):

1. Weryfikację zysków i strat przedsiębiorstw państwowych przeprowadzają biegli księgowi po zbadaniu prawidłowości i rzetelności bilansów i wyników bilansowych zgodnie z wymogami określonymi w § 3 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 5 stycznia 1960 r. (Mon. Polski Nr 3 poz. 13).

2. Wyniki weryfikacji zysku lub straty przedsiębiorstwa biegły księgowy zamieszcza w orzeczeniu łącznie z wynikami badania sprawozdania finansowego.

3. W przedsiębiorstwach, które objęte są przepisami o funduszu zakładowym, funduszu na finansowanie wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg i funduszu premiowym, przeprowadza się odrębnie:
   1) weryfikację zysków i strat w celu ustalenia podstawy do obliczenia odpisów na fundusz zakładowy, fundusz na finansowanie wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg i fundusz premiowy;
   2) weryfikację zysków i strat dla dokonania odpisów na pozostałe fundusze specjalne (rozwoju, rezerwowy i in.) oraz rozliczeń z budżetem.

Różnice między korektą zysków i strat w obydwu przypadkach są następujące:

1) Dane porównawcze dla ustalenia sumy zysku lub straty powstałej z przyczyn niezależnych od działalności przedsiębiorstwa (zmiana cen, płac, taryf, stawek podatkowych, marż i in.) stanowią:
   a) przy korekcie dla odpisów na fundusz zakładowy, fundusz na finansowanie wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg i fundusz premiowy — dane wynikowe za rok poprzedni, dane planowe za rok poprzedni (w przypadku, gdy przedsiębiorstwo nie osiągnęło planowanego wyniku w roku poprzednim) lub dane planowe na rok sprawozdawczy,
   b) przy korekcie dla odpisów na pozostałe fundusze specjalne i rozliczeń z budżetem — wyłącznie dane planowe na rok sprawozdawczy.

2) Przy korekcie zysków lub strat dla ustalenia podstawy do odpisów na fundusz zakładowy, fundusz na finansowanie wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg i fundusz premiowy, uwzględnia się wszystkie zmiany wyników spowodowane przyczynami niezależnymi od działalności przedsiębiorstwa, a więc wpływające zarówno na polepszenie wyników (zwiększenie zysku lub zmniejszenie straty) jak też na ich pogorszenie (zmniejszenie zysku lub zwiększenie straty), podczas gdy przy korekcie dla odpisów na pozostałe fundusze specjalne i dla rozliczeń z budżetem uwzględnia się tylko zysk niezależny od działalności przedsiębiorstwa, tj. zmiany wpływające na polepszenie wyników (zwiększenie zysku lub zmniejszenie straty).

4. Wyniki weryfikacji zysków lub strat przedsiębiorstw, o których mowa w ust. 3, biegli księgowi podają w orzeczeniach (ust. 2) w dwóch odrębnych częściach:
   1) korekta zysku lub straty dla obliczenia odpisów na fundusz zakładowy, fundusz na finansowanie wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg i fundusz premiowy,
   2) korekta zysku lub straty dla dokonania obliczenia odpisów na pozostałe fundusze specjalne i rozliczeń z budżetem.

5. Należy zwrócić uwagę, że:
   — niedokonywanie prawidłowych odpisów amortyzacyjnych oraz
   — nieprawidłowe rozliczenie kosztów,

   powoduje nieprawidłowość sprawozdania finansowego, co należy uwzględnić w toku badania jego prawidłowości i rzetelności. Usunięcie tych nieprawidłowości nastąpić może wyłącznie drogą odpowiedniej korekty księgowej sprawozdania finansowego i wyniku bilansowego. W związku z tym za podstawę rozliczeń z budżetem bierze się zatwierdzone sprawozdanie finansowe i wynikający z niego zweryfikowany wynik.

6. Przy weryfikacji zysku lub straty przedsiębiorstwa dla obliczenia odpisów na fundusze specjalne i dokonania rozliczeń z budżetem należy uwzględnić przypadki, w których osiągnięty zysk uważany jest za nieprawidłowy, określone w odpowiedniej uchwale Rady Ministrów, jak również określone przez właściwych ministrów.

7. Przy weryfikacji zysku lub straty przedsiębiorstwa dla obliczenia odpisów na fundusz zakładowy, fundusz na finansowanie wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg i fundusz premiowy, oprócz przypadków szczegółowo określonych w art. 6 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (tekst jednolity ustawy ogłoszony w Dz. U. Nr 13/60, poz. 78) uwzględnić należy również inne przypadki, w których osiągnięte przez przedsiębiorstwo wyniki nie zostały przez nie wypracowane lub są rezultatem działania podejmowanego ze szkodą dla interesu społecznego, bez względu na to, czy odpowiednie przypadki zostały szczegółowo określone w przepisach wykonawczych do powołanej ustawy.

Dyrektor Departamentu Z. Paryziński

28

OKÓLNIK Nr PO 12/60

z dnia 29 października 1960 r.

w sprawie opodatkowania podatkiem dochodowym przychodów, osiąganych z wynajmu lokali użytkowych.

Przepisy rozporządzenia Ministrów Gospodarki Komunalnej i Finansów z dnia 1 lipca 1960 r. w sprawie opłacania w niektórych przypadkach w formie bezgotówkowej czynszu za najem lokali użytkowych (Dz. U. Nr 37, poz. 215) stanowią, że jednostka gospodarki uspołecznionej, będąca najemcą lokalu użytkowego od jednostki gospodarki nieuspołecznionej lub osoby fizycznej jest obowiązana wpłacać czynsz za najem w formie bezgotówkowej na odrębny rachunek wynajmującego w Powszechnej Kasie Oszczędności lub w spółdzielni oszczędnościowo-pożyczkowej.

Jak wynika z przepisów tego rozporządzenia, wynajmujący nie może swobodnie dysponować całą kwotą czynszu wpłaconego na rachunek. Może on jedynie przekazywać wpłaty na Fundusz Gospodarki Mieszkaniowej i należności z tytułu podatku od nieruchomości oraz podejmować pewne kwoty na warunkach określonych w powołanym rozporządzeniu.

W związku z powyższym, Ministerstwo Finansów wyjaśnia, że przy ustalaniu nadwyżki z nieruchomości, do których mają zastosowanie przepisy powołanego rozporządzenia, za przychód osiągnięty w roku podatkowym z czynszu przekazywanego w formie bezgotówkowej na odrębny rachunek wynajmującego w Powszechnej Kasie Oszczędności lub w spółdzielni oszczędnościowo-pożyczkowej należy uważać tylko tę jego część, którą wynajmujący ma prawo przekazać bądź podjąć na cele określone w § 4 ust. 1 pkt. 1 i ust. 2 bądź na podstawie § 6 ust. 1 oraz która w myśl przepisów § 4 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia pozostaje w dyspozycji wynajmującego na tym rachunku, choćby nie była podjęta z tego rachunku.

Nadwyżkę z tego źródła stanowi różnica pomiędzy sumą kwot przekazanych i podjętych z odrębnego rachunku wynajmującego w Powszechnej Kasie Oszczędności lub w spółdzielni oszczędnościowo-pożyczkowej, bądź stojących do dyspozycji wynajmującego a wydatkami faktycznie poniesionymi w danym roku podatkowym i stanowiącymi w myśl przepisów o podatku dochodowym koszty uzyskania tego przychodu.

Powyższe wyjaśnienie należy stosować odpowiednio również do czynszów za najem, opłacanych w formie bezgotówkowej na mocy przepisów rozporządzenia Ministrów Gospodarki Komunalnej i Finansów z dnia 4 września 1959 r. (Dz. U. Nr 53, poz. 317).

Dyrektor Departamentu J. Gabjan

29

OKÓLNIK Nr Ks. 13/60

z dnia 11 listopada 1960 roku

w sprawie księgowej ewidencji zasiłków i innych świadczeń z tytułu ubezpieczeń społecznych w przedsiębiorstwach państwowych.

Ministerstwo Finansów, Departament Księgowości wyjaśnia, że w celu dostosowania prowadzonej w przedsiębiorstwach państwowych ewidencji księgowej rozrachunków z tytułu ubezpieczeń społecznych do zasad ewidencji stosowanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, zalecenia dotyczące sposobu księgowania zasiłków rodzinnych, chorobowych, pogrzebowych oraz innych świadczeń z tytułu ubezpieczeń społecznych, zwanych dalej jednolicie „zasiłkami", na kontach: 262 „Rozrachunki z tytułu ubezpieczeń społecznych" oraz 263 „Rozrachunki z pracownikami", zawarte w Komentarzach do Typowych Planów Kont (pismo Ministerstwa Finansów Nr Ks. 1242/2/59 z dnia 30 czerwca 1959 r.) ulegają następującym zmianom z terminem ważności od dnia 1 stycznia 1961 r.:

1. w ciężar konta 262 w zakresie zasiłków księguje się efektywne wypłaty pracownikom z kasy przedsiębiorstwa,
2. nie dokonuje się zapisu z tytułu zasiłków nie podjętych w terminie (poprzednio: Dt 262 — Ct. 263).

Figurujące ew. na koncie 263 saldo Ct na dzień 1 stycznia 1961 r. z tytułu nie podjętych zasiłków należy w księgach roku 1961 wystornować z jednoczesnym skorygowaniem salda konta 262.

wz. Dyrektor Departamentu H. Druska

30

OKÓLNIK Nr Ks. 14/60

z dnia 23 listopada 1960 r.

w sprawie ewidencji odpisów amortyzacyjnych oraz nadwyżek z likwidacji środków trwałych w przedsiębiorstwach państwowych.

W związku z zapytaniami Ministerstwo Finansów wyjaśnia, iż na koniec roku sprawozdawczego (pod datą 31 grudnia danego roku) należy zaksięgować pełne odpisy na fundusz inwestycyjno-remontowy (inwestycyjny i na kapitalne remonty) amortyzacji przeznaczonej na ten cel za dany rok oraz nadwyżki dochodów nad kosztami likwidacji środków trwałych. Odpisy te powinny być zaksięgowane również w tych przypadkach, gdy ich równowartość nie została jeszcze do dnia 31 grudnia danego roku przelana z rachunku rozliczeniowego na rachunek bankowy środków funduszu inwestycyjno-remontowego (inwestycyjnego i na kapitalne remonty).

Dyrektor Departamentu Z. Paryziński

31

OKÓLNIK Nr Ks. 15/60

z dnia 23 listopada 1960 r.

w sprawie zasad wyceny robót budowlano-montażowych w toku na dzień 31 grudnia 1960 r.

W związku z zarządzeniem Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 21 czerwca 1960 r. w sprawie kosztorysów i rozliczeń za roboty budowlano-montażowe, wykonywane w drugim półroczu 1960 r. (Monitor Polski Nr 59, poz. 281) Ministerstwo Finansów podaje poniżej zasady wyceny robót budowlano-montażowych w toku na dzień 31 grudnia 1960 r.

1. Stan robót budowlano-montażowych w toku na dzień 31 grudnia 1960 r. powinien być ustalony w drodze inwentaryzacji przeprowadzonej zgodnie z zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 4 grudnia 1959 r. w sprawie podstawowych zasad prowadzenia księgowości, inwentaryzacji, sporządzania sprawozdań finansowych oraz przechowywania dowodów księgowych przez jednostki gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 102, poz. 546) i wydanych na tej podstawie zarządzeń właściwych ministrów.

2. Jeżeli roboty w toku na dzień 31 grudnia 1960 r. obejmują prace rozpoczęte przed dniem 1 lipca 1960 r., wówczas stan robót w toku na koniec 1960 r. powinien być podzielony na roboty wykonane do dnia 1 lipca 1960 r. i po dniu 1 lipca 1960 r. i ujęty w odrębnych protokółach robót w toku.

3. Koszt własny robót w toku wykonanych przed dniem 1 lipca 1960 r. ustala się zmniejszając ich wartość wg cen kosztorysowych, obowiązujących przed dniem 1 lipca 1960 r., o średni wskaźnik rentowności produkcji budowlano-montażowej ustalonej w nieprzeliczonym rocznym planie techniczno-ekonomicznym na 1960 r. (w cenach obowiązujących przed dniem 1 lipca 1960 r.).

4. Koszt własny robót w toku wykonanych w II półroczu 1960 r. ustala się odmiennie, dla:

   1) robót w toku, których wartość kosztorysowa na koniec 1960 r. została ustalona wg zasad i cen obowiązujących od dnia 1 lipca 1960 r.

   2) robót w toku, których wartość kosztorysowa na koniec roku 1960 została wyjątkowo ustalona wg zasad i cen obowiązujących przed dniem 1 lipca 1960 r.

5. Koszt własny robót w toku, o których mowa w ust. 4 pkt. 1, ustala się zmniejszając ich wartość wg cen kosztorysowych o średni wskaźnik rentowności produkcji budowlano-montażowej ustalonej w przeliczonym planie techniczno-ekonomicznym na II półrocze 1960 r.

6. Podstawą ustalenia kosztu własnego robót w toku, o których mowa w ust. 4 pkt. 2 jest ich wartość kosztorysowa określona wg zasad i cen obowiązujących przed dniem 1 lipca 1960 r., a zatem bez uwzględnienia wskaźników przeliczeniowych dla wartości kosztorysowych tych robót z tytułu zmiany rentowności oraz współczynników przeliczeniowych lub zestawień (wykazów) z tytułu zmiany cen materiałów, taryf i usług w II półroczu 1960 r.

   W celu wyliczenia kosztu własnego robót w toku, ustaloną w powyższy sposób ich wartość kosztorysową zmniejsza się o wskaźnik rentowności, określony przy uwzględnieniu poziomu kosztów robót budowlano-montażowych przyjętego w nieprzeliczonym rocznym planie techniczno-ekonomicznym przedsiębiorstwa na 1960 r. (w cenach obowiązujących przed dniem 1 lipca 1960 r.), skorygowanego o planowany wskaźnik wzrostu kosztów robót budowlano-montażowych w II półroczu 1960 r.

7. Średni wskaźnik rentowności, o którym mowa w ust. 6, wylicza się wg następującego wzoru:

$$WR = 100 - \frac{PK \times WK}{100}$$

gdzie

WR — średni wskaźnik rentowności

PK — poziom kosztów produkcji budowlano-montażowej ustalony w nieprzeliczonym rocznym planie techniczno-ekonomicznym przedsiębiorstwa, sporządzonym wg cen obowiązujących przed dniem 1 lipca 1960 r.

WK — planowany wskaźnik wzrostu kosztów produkcji budowlano-montażowej na II półrocze 1960 roku w związku ze zmianą cen materiałów taryf i usług na dzień 1 lipca 1960 r.

Dyrektor Departamentu Z. Paryziński

KOMUNIKAT Nr 17

o unieważnieniu zaświadczenia o wpisaniu na listę biegłych księgowych.

Unieważnia się zaświadczenie Nr „Kr 139" o wpisaniu na listę biegłych księgowych, zagubione przez Ob. Teodora Polloka, zam. w Krakowie, ul. Traugutta 5.

Dyrektor Departamentu Z. Paryziński

KOMUNIKAT Nr 18

o unieważnieniu zaświadczenia o wpisaniu na listę biegłych księgowych.

Unieważnia się zaświadczenie o wpisaniu na listę biegłych księgowych zagubione przez:

1) Pawła Buschmana, zam. w Katowicach, ul. SDKPiL Nr 21/1 (Nr „Kt 727"),
2) Zbigniewa Chmielewskiego, zam. w Lublinie, ul. Biernackiego Nr 24, bl. 4/29 (Nr „Lb 126").

wz. Dyrektor Departamentu H. Druska

KOMUNIKAT

Podaje się do wiadomości, że opłaty za prenumeratę Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów w roku 1961 pozostają niezmienione i wynosić będą:

rocznie zł 40.—, półrocznie zł 22.—

Wpłaty za prenumeratę winny być dokonane **najpóźniej na 30 dni przed rozpoczęciem okresu prenumeraty** na r-k Ministerstwa Finansów Nr 1529-91/1-650, część 9/1, dział 5, rozdział 19, w V-tym Oddziale Miejskim NBP w Warszawie. Na odcinku dowodu wpłaty należy w sposób czytelny podać cel wpłaty, okres czasu, którego wpłata dotyczy, nazwę i adres (z uwzględnieniem ulicy i Nr domu) dokonywującego wpłatę oraz ilość zapotrzebowanych egzemplarzy wydawnictwa.

Nadsyłanie pisemnych zamówień jest zbędne, gdyż wysyłanie wydawnictwa dokonywane będzie na podstawie otrzymywanych wpłat i ustaje automatycznie z końcem opłaconego okresu prenumeraty. Nadesłana wpłata będzie traktowana jako zamówienie.

Rachunki za prenumeratę nie będą wystawiane. Należy zwrócić uwagę na czytelny odcisk pieczęci firmowych. Nie należy wpłacać przelewem należności za Dzienniki wydane w latach ubiegłych, lecz zamawiać je za zaliczeniem pocztowym. Stali prenumeratorzy proszeni są o podawanie na dowodach wpłaty swojego numeru abonamentu.

Jednostki administracyjne objęte budżetem centralnym powinny zgłaszać zapotrzebowanie na **bezpłatną** prenumeratę Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów za pośrednictwem właściwego ministerstwa (urzędu centralnego), a jednostki objęte budżetem terenowym — za pośrednictwem prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej. Zapotrzebowanie to winno być dokonywane w granicach niezbędnych potrzeb przy ścisłym przestrzeganiu zasady największej oszczędności. Prenumerata na rok 1961 będzie przyjmowana **tylko do 30 listopada br.** Dziennik Urzędowy nie jest miesięcznikiem i wychodzi w miarę nagromadzenia się materiałów do druku.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów, Warszawa, ul. Świętokrzyska 10/12

Prenumerata wynosi: rocznie — zł 40, półrocznie — zł 22.

Należność za prenumeratę należy wpłacać na r-k Ministerstwa Finansów — Zarząd Centralny Nr 1529-91/1-650, cz. 9/1, dz. 5, rozdz. 19 w V-tym Oddziale Miejskim NBP w Warszawie.

Otrzymana wpłata traktowana będzie jako zamówienie.

Należy zaniechać wysyłania zamówień i zawiadomień o dokonaniu wpłat. Rachunki wystawiane nie będą.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji w terminie do 15 dni po otrzymaniu następnego numeru.

ODBIORCA

PWPW-5924-60.-21.000. C-34.